

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

10. ZÁŘÍ 2006

Z obsahu:

Vizionář Apokalypsy: „Přijď, Pane Ježíši!“

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
23. srpna 2006
- strana 2 -

25 let televize EWTN

To, co je v očích světa
směšné, nepokládá Bůh
nijak za nemožné ...
- strana 4 -

Z pronásledovatele pronásledovaný

Příběh Sergeje Kurdakova
- strana 6 -

Je moudré dávat dvěma bratrům, kteří se nená- vidí, stejný dům?

P. Andreas Steiner
- strana 8 -

Miluji Boha, a proto ti odpouštím

- strana 9 -

Vychovávat s láskou

125. výročí smrti sv.
matky Marie Mazzarelové
- strana 10 -

Narozeniny naší Matky

- strana 11 -

Maria, Panna a Matka

Maria, pravzor Církve
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (71)

Četba na pokračování
- strana 14 -

V poslední katechezi jsme dospěli k rozjímání o postavě apoštola Jana. Nejdříve jsme hledali, co je možno se dovědět o jeho životě. Pak v druhé katechezi jsme rozjímali o ústředním obsahu jeho evangelia a dopisů: o lásce. I dnes se budeme věnovat Janově postavě, ten-

tokrát o něm budeme uvažovat jako o vizionáři Apokalypsy. A hned uděláme jedno zjištění: zatímco ani ve čtvrtém evangeliu ani v Listech připisovaných apoštolu se nikdy neobjevuje jeho jméno, Apokalypsa se odvolává na Janovo jméno hned čtyřikrát (srov. 1,1.4.9; 22,8). Je zřejmé, že autor na jedné straně neměl důvod zamlčovat své jméno, a na druhé straně věděl, že jeho první čtenáři ho můžou identifikovat zcela přesně. Navíc víme, že již ve III. století badatelé diskutovali o pravé osobní identitě Jana v Apokalypse. Pro každý případ ho můžeme nazvat „Vizionář z Patmu“, protože jeho osoba je spojena se jménem tohoto ostrova v Egejském moři, kde se podle stejného autobiografického svědectví nacházel jako vyhnanec pro Boží slovo a svědectví o Ježíši (Zj 1,9). Právě na Patmu Jan v *den Páně upadl do vytržení* (1,10), měl velkolepá vidění a slyšel neobyčejná poselství, která nemálo ovlivnila dějiny Církve a celou křesťanskou kulturu. Například od titulu jeho knihy Apokalypsa – Zjevení – byly do naší řeči zavedeny výrazy „apokalypsa, apokalyptický“, které vyvolávají, někdy nesprávným způsobem, myšlenku nadcházející katastrofy.

Beránkův paradox

Kniha je postavena na dramatické zkušenosti sedmi asijských církví (Efez, Smyrna, Pergamo, Thyatiry, Sardy, Filadelfie, Laodicea), které na konci prvního století musely čelit nelehkým obtížím – pronásledováním a také vnitřním napětím – kvůli svému

svědectví o Kristu. Jan se na ně obrací a projevuje živý pastorační zájem o pronásledované křesťany, které povzbuzuje, aby zůstali pevní ve víře a neztotožňovali se s pohanským světem, který byl tak silný. Její obsah je založen na definitivním odhalení

smyslu lidských dějin, počínaje smrtí a zmrtvýchvstáním Krista. První a základní Janovo vidění se totiž týká postavy Beránka, který je zabit, a přece stojí na nohou (srov. Zj 5,6), umístěný uprostřed u trůnu, kde již sedí sám Bůh. Tím nám chce Jan říci především dvě věci: první, že Ježíš, jakkoliv zabitý násilným činem, místo aby se skácel na zem, stojí paradoxně pevně na svých nohou, protože zmrtvýchvstáním definitivně porazil smrt. Druhá je ta, že tentýž Ježíš jakožto mrtvý a zmrtvýchvstalý má nyní plnou účast na královské a spásné moci Otce. To je základní vidění. Ježíš je Boží Syn, na této zemi je Beránkem nechráněným, zraněným, mrtvým. A přece stojí zpřímá, stojí

na nohou, stojí před Božím trůnem a má účast na Boží moci. Má ve svých rukou dějiny světa. A tak nám chce Vizionář říct: – Mějte důvěru v Ježíše, nemějte strach z mocností, které stojí proti vám, z pronásledování! Zraněný a mrtvý Beránek vítězí.

Následujte Beránka Ježíše, svěťte se Ježíši, jděte jeho cestou! I když na tomto světě je pouze ten Beránek, který se zdá slabý, je to On, kdo je vítězem!

Smysl lidských dějin

Jedna z hlavních vizí Apokalypsy má za předmět tohoto Beránka, který právě otevírá knihu, zapečetěnou nejdříve sedmi pečeti, které není nikdo schopen rozlomit. Jan se právě představuje, jak pláče, protože se nenašel nikdo, kdo by byl hoden otevřít knihu a číst ji (srov. Zj 5,4). Dějiny jsou nevyzpytatelné, nepochopitelné. Nikdo je není schopen číst. Snad tento Janův pláč před tajemstvím dějin tak temným vyjadřuje zmatek asijských církví z Božího mlče-

ní tváří v tvář pronásledováním, kterým byly v té chvíli vystaveny. Je to zmatek, ve kterém se může dobře odrážet i náš děs z neshody, nepochopení a nepřátelství, která právě Církev prožívá v různých částech světa. Jsou to utrpení, která si Církev jistě nezasloužila, jako si Ježíš nezasloužil svůj trest.

Ona proto vyjadřují jednak zlobu člověka, když se poddá našeptávání zla, jednak vyšší řízení události z Boží strany. Nuže, jen obětovaný Beránek je s to otevřít zapečetěnou knihu a zjevit obsah, dát smysl těmto dějinám, které se tak často zdají být absurdní. On jediný z nich může vyvodit pokyny a směrnice pro život křesťanů, pro které jeho vítězství nad smrtí přináší zvěst a záruku vítězství, jakého nepochybně dosáhnou i oni. K poskytnutí této posily směřuje celý silně obrazný styl, jaký Jan používá.

Žena oděná sluncem

V centru vizí, které Apokalypsa předkládá, jsou také ty velice významné vize o Ženě, která rodí Syna, chlapce, a komplementární vize Draka, který je právě svržen z nebe, ale je stále ještě mocný. Tato Žena představuje Marii, Matku Vykupitele, ale představuje současně také celou Církev, Boží lid všech dob, Církve, která ve všech dobách s velkou bolestí stále znovu rodí Krista. A stále je ohrožována mocí Draka. Zdá se, jako by byla bezbranná, slabá. Ale zatímco je ohrožovaná, pronásledovaná Drakem, je také chráněna Boží útěchou. A tato Žena nakonec vítězí. Nevítězí Drak. Jak velké je to proroctví této knihy, jakou nám dává důvěru! Žena, která trpí v dějinách, Církev, která je pronásledována, se nakonec objeví jako zářící Nevěsta, postava nového Jeruzaléma, kde už není slz ani nářku, je to obraz proměněného světa, nového světa,

Pokračování na str. 14

Vizionář Apokalypsy: „Přijď, Pane Ježíši!“

EDITORIAL

Zázrak, o kterém mluvili jedinci, kolik to miliard nových synapsí muselo rázem vzniknout v jeho mozku a jak zásadní byl obrat, který nastal v jeho osobnosti. Boží moc a Boží dobrota jsou opravdu bez hranic. Když se pokoušíme domyslet velikost této spíše skryté části Ježíšova divu, blížíme se tak aspoň trochu k představě toho, co se skutečně v osobnosti člověka, kterému Pán udělil nesmírnou milost obrácení. Taková zásadní změna má s uzdravením hluchoněmého mnoho společného. Ani on dlouho neslyšel nic z toho, co mu nejrůznější

jedinci, kolik to miliard nových synapsí muselo rázem vzniknout v jeho mozku a jak zásadní byl obrat, který nastal v jeho osobnosti. Boží moc a Boží dobrota jsou opravdu bez hranic.

Když se pokoušíme domyslet velikost této spíše skryté části Ježíšova divu, blížíme se tak aspoň trochu k představě toho, co se skutečně v osobnosti člověka, kterému Pán udělil nesmírnou milost obrácení. Taková zásadní změna má s uzdravením hluchoněmého mnoho společného. Ani on dlouho neslyšel nic z toho, co mu nejrůznější

Pokračování na str. 13

Uvolněné pouto

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Hluchým dává sluch a němým řeč.

Jakmile se Ježíš vrátil z cizího území, kam se načas uchýlil se svou družinou, okamžitě jej dokázali najít ti, kteří touží po jeho pomoci. Zeptej se těch dobrých lidí, jak to dělají, že vždy vědí, kde mají hledat dobrého Pána.

Nepřicházejí však ve vlastním zájmu. Přivádějí k němu člověka, který je těžce postižen. Od narození je hluchý a němý. Kdo ví, zda by se setkal se svým Dobrodincem, kdyby se ho přátelé dobrotivě neujali. Soucitná láska může Ježíšovu dobrotu přiblížit i těm, kteří sami o ni nedovedou nebo nemohou prosit. Tento postižený brzy pozná, jak dobře udělal, že své přátele poslechl, i když pro svůj neduh ani dost dobře nerozuměl, za kým jde. Vyplatí se důvěřovat těm, kteří poznali Ježíše z vlastní zkušenosti. Oni dobře vědí, proč ho vyhledat i kde ho najít. *Vzmuž se a neboj se!*

Úděl těch, kteří ještě nikdy nezaslechli lidský hlas ani zpěv ptáků, je jistě těžký. Hluchota duše však není o nic lehčí. Ježíš se nešťastníka ihned ujímá tak, že ho odvádí stranou od zástupu. Není také pro tvou hluchotu nejlepším lékem **ústraní**? Tvůj duchovní sluch je totiž těžce poškozen ustavičným hlukem, kterým svět bez milosti bičuje tvé smysly. Potřebuješ se vzdálit od neodbytné obrazovky, dotěrných reklam, od bušících rytmů a neúnavného přívalu slov. Teprve v tichu, kam ta ohlušující kulisa nedoléhá, objevíš ke svému úžasu, jak velká prázdnota se skrývá za vším tím hlukem. Uvědomíš si podstatu své choroby: je to hluchota z neustávajícího ruchu.

Přidruží se k postiženému, kterého se Pán chystá uzdravit. Podrob se s pokornou úctou obřadu, s jakým tentokrát spojuje svůj milosrdný čin. Odlož stranou otázky, proč si volí právě taková vnější znamení. Důvěřuj bezmezně Tomu, který ví dobře, co dělá. Jak vidíš, obřad dotýkání sám o sobě ještě k uzdravení nestačí. K jeho plnému účinku je zapotřebí Otcovy milosti i tvé spolupráce.

Boží Syn se proto nejdříve obrací na svého Otce. Sleduj ho pozorně, jak se modlí. Jeho modlitba je **modlitba srdce**, ve které se spojuje důvěra v Otcovu dobrotu a moc se soucitnou láskou k trpícím. Snaž se také připojit k jeho modlitbě jeho způsobem. Nyní, když ti Pán dává k dispozici Otcovu

moc, záleží ještě na tobě, aby ses zcela *otevřel* jejímu působení. Když tvá duše po delší samotě a odloučenosti konečně poznává, že existuje ještě jiný svět než ten, který tě otupoval až k hluchotě, otevři se pro tento jiný svět, jiné prostředí a jiné obsahy. *Otevři se* hlasu svého Pána a přesvědčíš se, že je mnohem výmluvnější než všechno, čím se tvá duše tak marně opájela. *Otevři se* jeho dobrotivosti a dej se obdarovat tím, co dosud nepoznáváš. *Otevři se* také těm, kteří už zakusili kouzlo ticha Ježíšova hlasu a zvou tě k němu do svého společenství. *Otevři se* také nouzi těch, kterým ještě ani na mysl nepřichází, jak nešťastně jsou ohlušování a zotročeni tím, čím se obklopují. *Otevři se* bezvýhradně svému Lékaři, abys prožil velký zázrak uzdravení.

V samotě u Ježíše najdeš to, co tvé srdce marně hledalo, když jen stupňovalo intenzitu hluků a přelétalo bez rozmyslu od prázdnoty k prázdnotě. Ticho tě nyní *zaplaví blahem jako řekou*. *Vyprahlá země se změnila v mokřinu, žíznivá půda v prameny vod*. Teď teprve budeš schopen uslyšet a ocenit obsah těch tichých poselství, která ti v hluku připadala jako prázdna a nic neříkající. Tvá duše, nasycená dobrem, nebude věřit sama sobě, že mohla tak dlouho dobrovolně setrvat v hluchotě a zacpávat si sluch před dobrodiním Ježíšova slova.

Nyní je ovšem na tobě, abys využil daru uzdravení, kterým se také *uvolnilo pouto tvého jazyka*, aby ses dal plně do služeb svého Dobrodince a *mluvil správně*. Můžeš vůbec spočítat, kolik to bylo prázdňích slov, kterými jsi sám rozmnožoval hluk okolního světa? Prázdňá slova vycházejí z prázdnoty srdce. Když tedy nyní Pán zaplní tvé srdce, vynasnaž se, aby tvými *ústmi přetékal to, čeho je plné*.⁽¹⁾

Kdo opravdu poznal, jak dobrý je Pán, není schopen o Pánu mlčet, a to ani tehdy, když mu to přikazuje. Právě naopak. Čím více mu to zakazuje, tím více o něm mluví. Pán mu to ovšem nevyčítá. Vždyť dělá jen to, co měli dělat jiní, a nedělají. Když mlčí *bohatí ve zlatém oděvu a se zlatými prsteny na rukou*, protože mají *špatná měřítka*, *Bůh si volí ty, kteří jsou v očích světa chudí, aby z nich skrze víru udělal bohaté a dal jim království*. Slíbil je přece těm, kteří ho milují. Není přece možné, aby uzdravený nemiloval z celého srdce Pána, který jej uzdravil, a nerozhlašoval všude jeho dobrodiní.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 6,45

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 35,4–7a

Řekněte malomyslným: „Vzmužte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spásí vás!“

Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých.

Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýští vody, potoky na poušti.

Vyprahlá země se změnila v močál a žíznivá půda v prameny vod.

2. čtení Jak 2,1–5

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranictví k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na rukou, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posad' se tady na čestné místo.“ Ale tomu chudásovi řeknete: „Ty stůj tamhle,“ nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Neděláte tak navzájem rozdíly mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad?

Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici království, které slíbil těm, kdo ho milují?

Evangelium – Mk 7,31–37

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři.

Přivedli k němu hluchoněmého a poprosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha,“ to znamená: „Otevři se!“ A otevřel se mu sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neříkali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali.

Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým dává řeč!“

Matka Angelika ráda vypráví příběh, jak to všechno začalo. Jsou dvě klíčové události, které ke všemu rozhodujícím způsobem přispěly. R. 1980 měla matka Angelika přednášku v Chicagu. Během pobytu v tomto městě zavedl jí jeden přítel do televizního studia. Byla unesena mocí televize a její možnosti dostat se k mnoha lidem. Myslela na svou týdenní výuku bible, kterou pořádala, a na těch 10, 20 nebo 100 lidí, kteří mohli být přítomni.

Ale pomocí televize by mohla dosáhnout takřka neomezeného počtu lidí. A jak tak stála a obdivovala všechnu tu technologii a přemýšlela o jejich možnostech, jak velkého počtu lidí by mohla dosáhnout, pohlédla k nebi a řekla: „Pane, něco takového bych ráda měla!“ Od toho dne začala dělat televizi, stále více a více. Jedna křesťanská stanice, která byla založena v Americe na konci 70. let, požádala matku Angeliku, aby pro ni vyráběla programy. Rozhodla se tedy pro spolupráci s tímto komerčním studiem v Birminghamu v Alabamě při výrobě programů.

Jednoho dne, když byla ve studiu, aby zajistila další vysílání, zjistila, že má být odvysílán film „The Word“ (Slovo), který pokládala za rouhačský. Protože se nebála konfrontace, šla za vedoucím a zeptala se ho, zda chce opravdu tento urážlivý film vysílat. A jako v nějaké scéně z Hollywoodu manažer řekl: „Ano, přirozeně že ho budu vysílat a vy mi nebudete říkat, co mám vysílat a co ne. Nepotřebuji od vás žádné programové návrhy.“ Matka Angelika odpověděla: „Já vám neříkám, co můžete vysílat a co ne. Já se jen ptám, zda máte v úmyslu tento ošklivý film vysílat.“ Manažer odpověděl: „Budu tento film vysílat. Vy mi nemůžete předpisovat, co mám vysílat.“ Odpověděla: „Já vám neříkám, co máte vysílat, ale jestliže tento film odvysíláte, pak už u vás nebudu své programy vyrábět.“ Vstala a chtěla právě opus-

tit místnost, když za ní manažer vztekle křičel: „Jestli odsud odejdete, už nikdy nebudete v televizi.“ Matka Angelika se otočila a řekla: „Já vás nepotřebuji. Jedi-

ných jí řekl: „Matko, musíte je vysílat přes satelit.“ Odpověděla: „Satelit, to zní jako dobrá myšlenka. Co to je?“ Dotyčný jí vysvětlil, jak využít satelitní tech-

by o něm něco věděla. Vysvětlila mu, že je matka Angelika, klauzurní sestra z Birminghamu v Alabamě, že si chce založit satelitní vysílač a potřebuje právníka. Hned se také zeptala, jestli by jí nechtěl pomoci. Samozřejmě na druhém konci následovalo nejdříve mlčení.

Po chvíli pan Corsini řekl: „To myslíte vážně?“ „Ano, myslím to naprosto vážně. Můžete mi při tom pomoci?“ Corsini chvilku přemýšlel a pak řekl: „Dobrá, matko, když to myslíte vážně, můžu vám při tom pomoci. Ale jedno vám musí být jasné. Jak s tím jednou začneme, tak už nemůžeme couvnout.“ A tak podal Corsini, který se současně staral o jiného klienta jménem Ted Turner, žádost o udělení satelitní licence u vlády USA.

To byla vůbec první žádost o licenci, kterou podala řeholní osoba v USA. Často jsem se musel smát, když jsem si představil, jak se tvářily schvalovací úřady, když tuto žádost obdržely. Ale pro matku Angeliku to vůbec nebylo k smíchu. Byla to vážná věc, o které byla přesvědčena, že ji musí udělat, protože to chce Bůh. Nakonec vysílací licenci dostala.

Jenže od licence k televiznímu vysílání je daleká cesta. Potřebujete satelitní anténní zařízení. Matka Angelika samozřejmě neměla potřebné prostředky. Soustředila všechnu svou pozornost na toto zařízení a obrátila se na RCA, tehdy jediného výrobce satelitních zařízení, a zeptala se na cenu. Bylo to 600 000 dolarů.

Využila opět svůj italský původ a obrátila se na zástupce jednoho podniku, který byl Ital a který nemohl sestřičce nic odříct. Přesvědčila ho, aby objednal zařízení bez předchozího zaplacení. Jakmile bude celé zařízení dodáno, bude cena zaplacená. Měsíce běžely a matka si dělala stále větší starosti, jak sehnat potřebné peníze. Ten den nastal, když se ozval telefon: – Transport je na cestě a při pře-

25 let televize EWTN

To, co je v očích světa směšné, nepokládá Bůh nijak za nemožné. Kdo se podívá na historii EWTN (Eternal World Television Network – Trvalá celosvětová televizní síť) a množství lidských životů, kterých se tato stanice dotýká, množství duší, které nesporně zachránila, pak vidíme, jak velice používá Bůh tuto stanici s prostým úsilím a s naší prostou námahou, aby zasáhl duše a zachránil je.

ný, koho potřebuji, je Bůh. Založím si své vlastní vysílání.“

Vrátila se do kláštera a přemýšlela: „Pane, co jsem to jen udělala!“ Zedníci právě budovali novou garáž pro klášter. Matka Angelika šla k vedoucímu a řekla mu: „Nelsone, já nevím, co jsem právě udělala, ale musíš mi postavit televizní studio.“ Stavbyvedoucí nejdříve zmlkl, chytil se za hlavu, chvíli přemýšlel a pak řekl: „Jasně, matko. Rád. Jen mi řekněte, co vlastně chcete.“

Od té chvíle začalo vyrůstat televizní studio. Brzy měla matka Angelika své studio a produkovala četné programy. Pak se ale ptala, co by se dalo s tolika programy dělat. O něco později položila tuto otázku při jednom rozhovoru: „Co mám dělat s těmi programy?“ Jeden z přítom-

nologii, která v 80. letech začínala, aby obsáhla celý svět a pronikla i do kabelové sítě.

Matka Angelika to pokládala za velkolepou myšlenku a rozhodla se, že se dá ihned do práce. Zeptala se dotyčného muže: „Co musím udělat, abych se dostala na satelit?“ „Milá matko, potřebujete satelitní zařízení, licenci a právníka.“ „Dobrá, tak co první?“ zeptala se. „Právníka,“ zněla jednoznačná odpověď. Matka Angelika nevěděla, na koho by se měla obrátit. Vzala washingtonský telefonní seznam a řekla si: Tady přece musí být nějaký právník, který mi pomůže.

Protože je původem Italka (jmenovala se Rita Rozzo), podívala se do seznamu právníků a našla italské jméno: Roberto Corsini. Zavolala mu, aniž

Matka Angelika

vzeti je třeba složit 600 000 dolarů. Ale daleko široko tolik dolarů nebylo k máni, aby mohla matka Angelika tuto pohledávku vyrovnat. Přesto řekla ano. Když transport přijel, zeptal se řidič, kam má náklad složit. Řekla: „Hned jsem zpátky.“ A odešla do kaple, klekla a začal se modlit: „Pane, teď jsem udělala opravdu kopanec. Nevím, co dál. Musíš mi pomoci. Dej mi něco, co můžешь udělat?“ Čekala chvíli, jako by doufala, že budou z nebe padat dolary. Nestalo se nic a ona řekla: „Dobře, Pane, rozumím. Ne, není to tvoje vůle, aby se to stalo, a všechno je v pořádku.“

Satelitní vysílač za 600 000 dolarů

Vyšla z kaple a chtěla jít k řidiči, aby mu řekla, že nemá peníze a že všechno musí zase odvézt zpět. Vycházela právě ze dveří, když za ní přišla jedna sestra a řekla: „Matko, máte tu telefon. Je to naléhavé.“ Matka odpověděla: „Sestro, já teď musím jít ven. Já opravdu nemohou s tou osobou mluvit.“ Náhle se však otočila a řekla: „Ne, já si ten honor vezmu!“

Byl to nějaký muž, který byl na své jachtě v Karibském moři a jeho syn byl v těžké drogové závislosti. Tomuto muži se náhodou dostala do rukou brožura o matce Angelice, která ho velice dojala a pomohla mu řešit situaci svého syna. A tento člověk, který byl velice zámožný, řekl matce Angelice: „Slyšel jsem, že se velice zajímáte o televizní projekt nebo něco podobného.

Televizní studio EWTN

Chtěl bych vám pomoci. Pošlu vám 600 000 dolarů.“

Matka Angelika to nemohla pochopit, ale ovládla situaci a řekla: „Vy myslíte, že byste mi ty peníze mohl poslat ještě dnes?“ Peníze byly skutečně poslány, matka Angelika vypsal šek a anténní zařízení se mohlo instalovat. Je to stejná anténa, která ještě dnes slouží pro vysílání v USA. Je to jen jedna z podobných příhod, které je možno vyprávět na důkaz toho, jak se Bůh stará již 25 let o tento apoštolát.

Matka Angelika vždycky říká, že odkaz EWTN, to nejsou jen televizní kanály, satelitní antény, studia nebo miliony domácností, které EWTN na celém světě přijímají. Odkaz EWTN, to není to, co EWTN udělalo, nýbrž jak to EWTN udělalo, totiž v absolutní důvěře v Boží prozřetelnost. Tak matka Angelika před 25 lety začala a tak je tomu i dnes. Abychom mohli hlásat evange-

lium, jsme závislí na našem Pánu a na jeho milosti.

Většina lidí, kteří znali matku Angeliku, když s televizí začínala, nedávali tomuto projektu více než půl roku života, protože jim připadalo absolutně směšné to, o co se tato řeholnice pokouší. Obdivuhodné však je, že matce Angelice to nikdy k smíchu nebylo. Byla naopak absolutně přesvědčena o tom, že dokud nejsme ochotni dělat to, co je v očích světa směšné, nedáváme Bohu příležitost, aby z toho udělal div. A nebylo nic, co by ji mohlo zastavit.

To, o co se jedná v EWTN, je naproste jasno v šíření pravdy, jak ji definuje římskokatolická církev. To byla úloha EWTN před 25 lety a tak tomu je dodnes. Lidé oceňují, že na kanál a programy EWTN se mohou spolehnout, že jsou v naprostém souladu s učitelským úřadem Církve.

Podle Kath-net

Televizní studio EWTN

KONFEDERACE POLITICKÝCH VĚZŇŮ ČR

Škrétova 6, 120 00 Praha 2, tel.
224 230 608, fax: 224 230 593,
e-mail: ustredi-kpv@volny.cz

Výzva k demokratickým politickým stranám

Vážení občané,
my političtí vězni komunistického režimu, kteří si dobře pamatujeme události před únorem 1948, obracíme se na všechny poctivé a odpovědné demokratické politiky, počínaje panem prezidentem a posledním zastupitelem obecního úřadu konče, aby se vzepřeli proti nové hrozbě nastolení totality u nás.

Dnešní politická situace, kdy jsou na důležitá místa v ústavních orgánech, bezpečnostních složkách i ve sdělovacích prostředcích protlačováni příznivci levice, připomíná věrně období mezi koncem druhé světové války a únorem 1948.

Musíme bez obalu označit za hlavní viníky předsedu ČSSD Jiřího Paroubka, který svým jednáním slouží plně KSČM, a předsedu KDU-ČSL Miloslava Kalouska, který se nezdráhá přijmout ministerská křesla za podpory komunistů. Oba dva pocho-
vávají ideály svých stran a ohrožují naši demokracii.

Podporujeme všechny statečné politiky, kteří se dnes rozhodnou rázně bouchnout do stolu, odvolají své mocichtivé partnery a neustoupí nátlaku nezodpovědných kariéristů. Žádáme o to důrazně a jmenovitě i českého prezidenta Václava Klause.

O jejich podporu a angažovanost žádáme i vás, řadoví občané a voliči České republiky.

Leo Židek v. r.
MUDr. Naděžda Kavalírová v. r.
předseda politické komise KPV
ČR předsedkyně KPV ČR

Z pronásledovatele pronásledovaný

Pro Boha neexistuje žádný beznadějný případ. To nám ukazuje příklad Sergeje Kurdakova (1. 1. 1951 - 1. 1. 1973), který nejdříve jako komunista a ateista pronásledoval křesťany. Jeho obrácení nastalo zcela nečekaně, především to nečekal on sám. Nebylo však překvapením pro ty, které pronásledoval. Tito věřící se za něho modlili a trpěli pro jeho obrácení, dokud sám Bůh dramaticky nezasáhl do života tohoto mladého muže.

Mojí rodinou byla strana

Když Sergej jako čtyřletý ztratil otce a krátce nato i matku, stal se nešťastným pouličním sirotkem. Nakonec skončil ve třech různých dětských domovech, kde do dětí jako trychtýřem každý den nalávali: „Dobry den, děti. Myslete na to, že Bůh neexistuje!“

Chybějící lidské teplo, nelidské zacházení a kruté tresty i za nejmenší přestupky daly samotářskému a inteligentnímu chlapci pochopit: Kdo chce přežít, ten se musí postarat sám o sebe. Později ve svém životopisu napsal: „V duchu jsem se zapřísáhl, že chci být tím nejhrouževnatějším, nejsilnějším a nejprohnanějším.“

A skutečně, již v 15 letech byl pro svou vysloveně vůdcovskou povahu obávaným vůdcem mladé bandy a obchodníkem s drogami, ale současně nadějným vůdcem komunistické ligy mladých. „Tam jsem poprvé v životě pocítil, že někam patřím. Lenin, zakladatel mého náboženství, mi dal něco, čemu jsem mohl věřit.“

Mnozí utekli jako patnáctiletí z domova a vedli život kriminálků, narkomanů nebo prostitutek. Poznal jsem, že i můj život směřuje k obratu. Bud' se ještě více zapletu do života podsvětí, nebo začnu vážně pracovat na své kariéře v komunistické organizaci.“

Sergej se nakonec rozhodl pro vojenskou kariéru, pro život tvrdého studia a přísné kázně, nejdříve na Námořní akademii v Leningradě a od podzimu 1968 v elitní námořní akademii v Petropavlovsku na Kamčatce. „Současně jsem měl být odpovědný za komunistickou výchovu 1200 budoucích mladých vojáků, a to já sám jsem měl teprve 17 let!“

Rychle se seznámil s nejvyššími komunistickými důstojníky provincie a jako mladý komunistický důstojník získal přehled o vnitřní činnosti komunistické strany. Svými strhujícími přednáškami o komunismu se stal oblíbeným řečníkem na školách a na univerzitách. „Strana se stala mojí rodinou. Byl jsem součástí něčeho, v co jsem věřil a pro co jsem žil.“

Nataša

K květnu 1969 nabídl KGB 18letému Sergejovi, aby při studiu vedl nejlépe placenou zvláštní policejní jednotku a aby tak v největší tajnosti vyhubili třídního nepřítele číslo 1 - „religiozníci“ - lidi věřící v Boha. Sergej, zaměřený jedině na kariéru, byl tím polichocen a nadšeně souhlasí.

„Brzy jsem měl pohromadě 21 člennou skupinu. ... Ještě nikdy jsem neviděl v jedné místnosti tolik vysokých tvrdých mužů... Nemyslím, že by byl někdo v Rusku sestavil tvrdší skupinu...“

Věděl jsem samozřejmě, že Bůh neexistuje, že náboženství nemá místo v moderním životě Sovětského svazu... Ale teprve nyní jsme viděli ve všech věřících mizerné in-

trikány a zákeřné nepřátele, kteří se tajně scházejí po bytech, aby připravovali svržení sovětské vlády a otravovali mládež. Tato Azarova slova v nás vyvolala takové rozhořčení, že jsme byli ochotni okamžitě zakročit proti věřícím a pozabíjet je.“

Začaly krvavé honičky a vraždění. „Naše zásahy byly stále častější, až dvakrát, třikrát týdně. A zdálo se nám přitom, že věřící jsou stále aktivnější. Jednu tvář jsme sotva kdy spatřili dvakrát.“ Ale nebylo tomu tak pokaždé. Při prepadení v ulici Okeanskaja 66 se událo pro Sergeje rozhodující setkání. „15 klečících lidí, kteří se modlili a někteří tiše zpívali, se na něho zahledělo. Zůstali jako zkamenělí. Věděli, co se bude dít... Někteří se však modlili dále a čtyři nebo pět jich dokonce dále zpívalo... Pomyslel jsem si: Ti lidé jsou opravdu fanatici! Na jedné straně jsem musel obdivovat jejich odvahu, na druhé straně mě přiváděli k zuřivosti.“

Zarval jsem: »Co tu děláte?« »Modlíme se,« odpověděl kdosi. »Ke komu?« »K Bohu.« »Bůh není, vy blázni!« křičel jsem. »Stále to ještě nevíte? Modlíte se k holým stěnám. Kde je ten váš Bůh? Zavolejte si ho na pomoc!« A začala řež.

Sergej (uprostřed) v roli vůdce ostatních dětí v dětském domově

Našemu pustošení v domě nic neuniklo. Pod troskami nábytku leželi věřící, někteří v bezvědomí, jiní v nesmírných bolestech.

Viktor Matvějev chytil jedno děvče, které se pokoušelo utéct do druhé místnosti. Bylo krásné. Chytil ji, zvedl nad hlavu a držel ve vzduchu. Prosila: »Prosím, prosím, ne, Pane Bože, pomoz mi!« Jaká marnost, pomyslel jsem si. Viktor jí praštil o stěnu. Napolo omráčená spadla na zem. Vzal jsem její průkaz. Jmenovala se Nataša Ždanová... Myslel jsem jen na to, jak je pěkná. Škoda, že jsme se nepotkali za jiných okolností!“

O tři dny později při další razii na tajném setkání mládeže Sergej nevěřil svým očím: „Byla tu zase. Měla dlouhé plavé vlasy, velké modré oči a jemnou pleť, jedna z nejhezčích dívek, jaké jsem kdy viděl.“

Aby ji dal za vyučenou, bil ji až do krve. Omdlela. „Dráždilo mě to. I mladí lidé v mém věku a v mé generaci věří v Boha! To bylo na mě příliš.“

O týden později: „Nemohl jsem tomu uvěřit! Natašu jsme varovali, ztloukli a zastrašili. Vytrpěla si nevýslovné bolesti, a přece jsme ji tu zase objevili. V tom se však stalo něco neuvěřitelného.“

Bez jakéhokoliv varování skočil Viktor, jeden z nejbrutálnějších mužů mezi Natašu a útočníka, zvedl obušek a výhružně prohlásil: »Nikdo se jí nedotkne. Ona má něco, co my nemáme!«

To byl jeden z mála okamžiků v mém životě, kdy se mě něco hluboce dotklo. Ona opravdu měla něco, co nám chybělo. Nejraději bych se byl rozběhl za ní a zeptal se: »Co to je?« Ta hrdinská křesťanská dívka mě velice dojmala a znepokojovala.

Co našla u Boha, že byla ochotná riskovat od nás brutální rány?“

Boží slovo proniklo do mého srdce.

Ve sklepě policejní budovy se v červnu 1970 nahromadilo velké množství zabavené náboženské literatury. Sergej se chystal spálit toto haraburdí. „Co jen vi-

dí mladí lidé v těch nesmyslech? Opět jsem musel pomyslet na Natašu a zmocnila se mě zvědavost. Zvedl jsem jeden sešit a začal jsem číst. Byla to ručně psaná část Lukášova evangelia, především 11. kapitola.

Když jsem si ji chtěl blíže prohlédnout, uslyšel jsem kroky. Rychle jsem ze sešitu vytrhl několik stránek a strčil do kapsy. Při první příležitosti... jsem tyto stránky znovu vytáhl a začal jsem je číst. Ježíš s někým rozmlouval a učil ho, jak se má modlit. Tedy v žádném případě to nebyl protistátní materiál. Najednou se mi zdálo, že ta slova nejsou napsaná jen na papíře, ale nějak se dotkla mého srdce. Četl jsem dále a zahloubal jsem se do Ježíšových přátelských slov.

Moje neschopnost pochopit mě opustila a slova se mi vryla do duše. Zdálo se mi, jako by se mnou v místnosti někdo byl a učil mě těmito slovy. To bylo tedy to, čemu věřila Nataša. To byla slova, která z ní udělala nejlepšího člověka. Během následujících dnů a týdnů jsem se nemohl zbavit Ježíšových slov, i když jsem se o to snažil. Přímou mě pronásledovala. "Sergejova víra v komunismus se hroutila. Cítil se nejistý a nesvůj. Proto byl ještě surovější. „Poslední raziie, které jsem vedl, byly ze všech nejbrutálnější,“ říkal později s politováním.

Když Sergej se svou úderkou za čtyři měsíce překvapil v říjnu 1970 skupinu 16 věřících při modlitbě, byla to jeho poslední ze 150 razií, které provedl za rok a půl:

„Výkřiky věřících byly tak hlasité, že člověku málem praskal bubínek. Při stěně jsem viděl jednu ženu. Na tváři se jí zračil strach, ale její rty se pohybovaly v modlitbě. Kvůli hluku jsem neslyšel, co říkala. Ale to, že se modlila, mě ještě více rozčilovalo. Přiskočil jsem k ní, zvedl obušek, abych ji udeřil. Najednou se začala modlit hlasitěji. Ze zvědavosti jsem se na několik vteřin zastavil a zaposlouchal, co říkala: »Bože, odpusť tomu mladému muži. Ukaž mu pravou cestu. Otevři mu oči

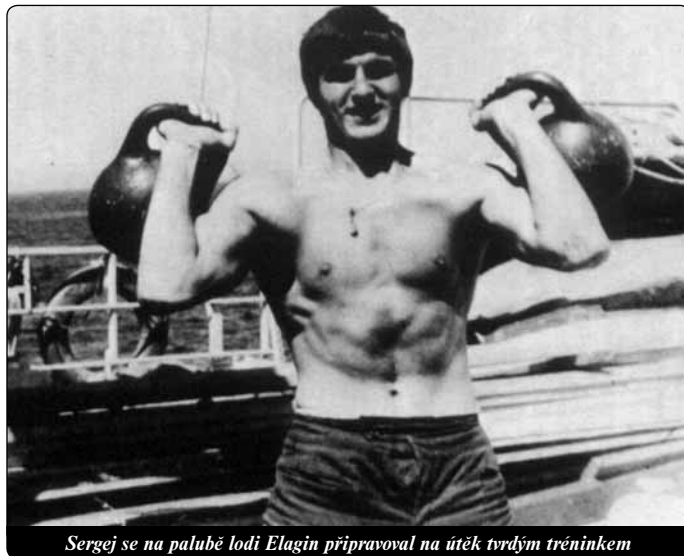

Sergej Kurdakov

a pomoz mu. Odpusť mi, Bože.« Ztrácel jsem rovnováhu. Proč nevolá o pomoc a nemodlí se za sebe a místo toho se modlí za mne, Sergeje Kurdakova, vůdce komunistické mládeže...

Chtěl jsem jí zasadit úder, který by ji zabil. Napřáhl jsem se, ale najednou se stala nepochopitelná věc. Někdo mě chytil za zápěstí a odtáhl zpět. V prvním okamžiku jsem si myslel, že je to některý z věřících, a otočil jsem se, abych ho udeřil. Ale za mnou nebyl nikdo. A přece mě někdo zachytil! Ještě jsem cítil to sevření.

Stál jsem jako v šoku. Zabylo mi horko a zmocnila se mě hrůza. Nemohl jsem to pochopit. Bylo to tak neskutečné, zcela mě to zmátlo. Obušek jsem pustil na zem a utekl jsem ven. Krev se mi hrnula do hlavy a po tváři mi tekly slzy. Od svých čtyř roků jsem plakal jen jednou. Ale nyní, když jsem utekl před nepochopitelnou událostí, jsem plakal.“

Sergej se na palubě lodi Elagin připravoval na útek tvrdým tréninkem

V lednu 1971 Sergej jako radiotechnik úspěšně dokončil námořnickou akademii a odmítl nabídku studovat dále na akademii KGB v Tomsku: „Hluboko v srdci jsem věděl, že už nemohu sloužit systému, který mě proměnil ve zvířecí bytost, abych bil ženy a nevinné věřící. S vědomím, že buď zemřu, nebo se dostanu na svobodu, jsem o tři měsíce později navždy opustil Rusko.“

Při pobřeží Kanady se 20letému Sergejovi po půlroční plavbě podařil senzační útek. Denně kvůli němu trénoval a posiloval své svaly. V noci 3. září skočil do ledového moře, ale po třech hodinách boje o přežití se ocitl opět u lodi. Ztratil orientaci a plaval v kruhu. „Všechna moje síla byla pryč... Ochromený zimou jsem se rozhodl, že raději zemřu při pokusu o nalezení pravého života, než abych pokračoval v dosavadním životě. Byl jsem vychováván Marxem, Engelsem a Leninem. Oni byli moji bohové.

Ale v posledních minutách se můj duch obrátil k Bohu, kterého jsem neznal. Téměř instinktivně jsem se modlil: »Ó Bože, nikdy jsem nebyl na této zemi šťastný. Jestliže teď zemřu, vezmi si moji duši do ráje. Možná tam máš, Bože, pro mě trochu štěstí. Až teď klesnu na dno moře, vezmi si moji duši k sobě do nebe, prosím, Bože!«

Teď je se mnou konec, pomyslel jsem si a přestal jsem plavat.

Pomalou, zcela pomalou jsem však cítil, jak se se mnou děje něco jedinečného.

I když jsem vyčerpal všechnu svou sílu, jako by do mých paží proudila nová energie. Nikdy předtím jsem se nemodlil k Bohu. Ale v tom okamžiku jsem pocítil nové zásoby sil ve svém ochablém a studeném těle... Dost na to, abych doplavil k břehu. Byl jsem již ve vodě čtyři a půl hodiny. Nejpodivnější bylo, že jsem najednou věděl, kterým směrem mám plavat!“

Kanada poskytla Sergejovi azyl. Ve svých zápiscích napsal: „První, co jsem udělal, bylo, že jsem splnil slib Bohu, že mu budu sloužit. Ale jak? Kde? ...Chtěl jsem mít to, co měla Nataša... Cítil jsem duchovní hlad, který se dá jen těžce popsat... Začal jsem chodit do kostela Ukrajinců a našel jsem tam krásný duchovní rozkvět mezi mladými lidmi.“ Sergej mohl pracovat jako radiotechnický inženýr, ale nemohl zapomenout na Rusko: „Nemohl jsem zapomenout na mnoho věřících, kteří jsou bití pro svou víru. Tak jsem začal veřejně přednášet, v kostelech, před novináři, v televizi a při jiných příležitostech.“

Od roku 1972 přednášel Sergej o pronásledování, o metodách KGB a vydával svědectví o své víře. Když se jednou v Torontu vracel domů, objevili se za ním tři robustní chlapci. „Jeden řekl bezvadnou ruštinou: »Jestli ještě jednou otevřeš ústa, budeš mít smrtelnou nehodu. Mysli na to, varovali jsme tě!«“

Ale Sergej nemlčel. „Musím ukázat lidem na svém vlastním životě, že Bůh existuje a že jedině On dokáže změnit i bezbranný život, tak jak dokázal změnit mne.“

Nezbylo mu na to však mnoho času. 1. ledna v den jeho 22. narozenin ho našli doma zastřeleného.

Pramen: Sergej Kurdakov, Odpusť mi, Natašo, Frankfurt a. M. 1975.

Z Vítězstvo srdca 50/2006 přeložil-lš

Je moudré dávat dvěma bratrům, kteří se nenávidí, stejný dům? (1)

Izrael bojuje o svou existenci. Opět. Nikoliv proti Palestině nebo proti Libanonu. Bojuje proti dvěma islámsko-teroristickým organizacím: Hisballáh a Hamás.

I když je to kruté a postihuje to mnoho nevinných, Izrael musí vést tuto ofenzivu.

Víra určuje jednání. Především na Blízkém východě. „Oko za oko, zub za zub“ proti „džihádu“, proti „svaté válce proti nevěřícím“. Pomsta za nenávisť. Staletý konflikt je řešitelný a konec spirály násilí je myslitelný jen za předpokladu, že se změní přesvědčení víry. Nepředstavitelné. A přece pravdivé.

Víra určuje jednání. Tato premisa slouží k osvětlení velkého konfliktu současné doby: konfliktu na Blízkém východě. Není to okrajový fenomén každodenní politiky. Souvislost víry a jednání se v tomto případě ukazuje zcela výjimečným způsobem, protože se zde střetávají dvě náboženství, která jsou proti sobě momentálně diametrálně zaměřena: židovství a islám⁽¹⁾.

Obě strany jsou náboženstvím silně motivovány a ochotny dokonce k fanatismu. Bylo by to velice zjednodušené, kdybychom záležitost redukovali na boj kultur. Kultura, to jsou životní obyčeje, které se vytvořily během generací. Náboženství je kořenem kultur, náboženství je to, co tyto kultury nejdříve předcházelo.

Konflikt mezi židovstvím a islámem je téměř tak starý jako spor prvních bratrů Kaina a Ábela. Praotcové obou náboženství jsou jmenováni již ve Starém zákoně a již zde dochází ke konfrontaci: Izmaela, praotce Arabů, Abrahám vyhnal spolu s jeho matkou, Izáka, praotce Židů, podržel u sebe.

Izák

Izrael si osobuje práva plynoucí z Božího vyvolení. Byl to Boží lid, Bůh byl s ním a nesl s sebou zaslíbení, že z něho vzejde Spasitel. Viditelným znamením vyvolení bylo opanování země, kterého dosáhl s Božím přispěním, a jeruzalémský chrám a chrámové oběti, které byly předobrazem Kristovy oběti. Když však Vykupitel přišel, stalo se něco neuvěřitelné-

ho: *vlastní ho nepřijali* (Jan 1). Kristus byl zavržen, farizeové a velekněží dosáhli na římském místodržícím jeho smrt za cenu neuvěřitelného pokoření („Nemáme krále, jen císaře“) a sebekleť („Krev jeho na nás a na naše děti“).⁽²⁾

Co by k tomu řekl dnešní žid? Přirozeně by řekl, že Kristus nebyl Mesiáš, Pomazaný, že ten teprve přijde. Židé dodnes čekají na Mesiáše. Dějiny ovšem podávají jiná fakta. Obě viditelná znamení Božího vyvolení – zaslíbená země a bohoslužba v chrámě – byla Izraeli po usmrcení Božího Syna vyrvána: Titus dobyl v roce 70 po Kristu Jeruzalém, zbořil chrám až do základů (i když vrchní velitel dal příkaz, aby tato stavba, která patřila k nejkrásnějším v antice, ne-

byla zapálena). Chrámová oběť a veškerá bohoslužba Starého zákona byly tím zde skončeny. Při Kristově ukřižování se chrámová opona roztrhla na dvě poloviny (jak referují evangelisté), a tak byl vyznačen konec chrámové oběti. Protože nejvyšší

kněží a učenci neuvěřili, připravil Bůh násilné ukončení těmto obětím způsobem, jehož hrůzu popisuje Josefus Flavius v knize „De bello judaico“.

Po druhém židovském povstání pod Bar Kochbou 132–135 po Kristu byl Židům odňat zbytek

darované země. Jeruzalém byl definitivně rozbořen a na zboření zřízena římská osada. Římská provincie Judsko byla přejmenována na Sýrii a na místě jeruzalémského chrámu byla zřízena Jupiterova svatyně. Všichni Židé musí (!) opustit zemi. Protože o této zkáze Jeruzaléma předem psala evangelia, museli i historikové uznat, že Kristus tento Boží trest předpověděl. Zajímavá je postava původce povstání rabiho Akiby, který pokládal Bar Kochbu za dlouho očekávaného Mesiáše. Proto prorokoval, že povstání bude úspěšné. S vítězstvím Římanů však bylo jasné, že Akiba se mýlil. Bar Kochba byl na pevnosti Betar popraven a také Akiba a téměř všichni jeho přívrženci Římané povraždili. Roku 135 po Kristu začala Židům téměř 2000 let trvající diaspora. Všechno, co jim Bůh kdysi dal, jim odňal. Je proto pochopitelné, proč Židé dnes u zdi nářků opakují smutné litanie: „Pro palác, který je zbořen – Pro zdi, které jsou strženy – Pro náš majestát, který je v nich – Pro naše velké muže, kteří podlehlí – Pro drahokamy, které byly spáleny – Pro kněze, kteří byli pokořeni.“ A po každém zvolání lid odpovídá: „Sedíme zde a pláčeme!“

Izmael

Ale ani v zemi kolem Jordánu se dějiny nezastavily. Když se Římská říše stala křesťanskou, následovala po době rozkvětu doba krutého dobytí: náboženství, které se šířilo mečem, obsadilo násilím křesťanská území od Eufratu až k Bosporu: islám. Islám je náboženství, které předpokládá použití zbraní pro obrácení nevěřících. Celé dějiny islámu jsou jednou jedinou historií násilného dobývání. „Střetnete-li se ve válce s nevěřícími, srazte jim hlavy,“ říká sura 47,4, a to je jen jedno z 33 míst, ve kterých Korán mluví o „boji ve zbraní“.⁽³⁾ Křesťanský Západ ví o opakovaných útocích muslimů na Evro-

pu: 732 bitva u Tours a Poitiers, 1454 bitva o Cařihrad, 1456 bitva u Bělehradu, 1571 bitva u Lepanta a 1683 bitva o Vídeň, abychom jmenovali jen ty nejvýznamnější. Okba Ibn Masi vtrhl až k Atlantickému oceánu. Měl dokonce vjet do moře, až voda sahala koni po krk, a prohlásil: „Bože, jsi mým svědkem, že nemohu dále. Jinak bych pokračoval.“⁽⁴⁾

Mohamedovi synové si zřídili světovou říši zakřivenou šavlí. V rámci dobovatelských tažení vzali do trvalého držení i někdejší město Davidovo (s krátkým přerušením v době křížáckých válek). Jeruzalém – arabsky Al Kuds – je pro muslimy po Mekce a Medíně třetí neposvátnější místo, ze kterého údajně byl Mohamed vzat do nebe. Nešťastnou okolností je to právě to místo, na kterém stála posvátná budova Šalomounova chrámu.

Tak došlo k tomu, že ve zlatém městě, jak je Židé nazývají, se obě náboženství nesrovnatelně ostrým způsobem střetávají. Není to něco jako stát zdálky proti sobě, nýbrž jedná se o tutéž svatyni, která podle židovské víry nikdy neměla být zbořena. Místo Šalomounova chrámu zdobí nyní město zlatá kupule Omarovy mešity.

Další pokračování: „Znovuzaložení státu Izrael“; „Další akteri: ateisté a zednářské lóže“.

Z Komma 35/2006 přeložil -lš-

⁽¹⁾ Říkám momentálně, protože kdo zná dějiny židovství, ví, že arabská nadvláda v 7. a 8. století vedla dokonce k židovskému rozkvětu jak hospodářskému, tak intelektuálnímu. Arabští vládcí nakonec přiznávali židovské menšině všechna práva.

⁽²⁾ Jan 19,5; Mt 24,25.

⁽³⁾ Je proto naprosto neudržitelné tvrdit, že Korán neučí výslovně násilí a že je to jen důsledek fanatické interpretace. Můžeme říci: existují i umírnění muslimové, ale nikoliv kvůli Koránu, ale přes příkazy Koránu.

⁽⁴⁾ Weis: Weltgeschichte 4. svazek.

Miluji Boha, a proto ti odpouštím

Svatou zpověď musí hříšníkovi někdy někdo jiný nejdříve vyprosit, ba dokonce vytrpět jako milost, a trvá to někdy dlouhé roky. Sestra Kateřina Bernetová původem ze Švýcarska a působící na misijní stanici v Talmenku na Sibíři nám vypráví o jedné takové dojemné zkušenosti.

V tamenské farnosti svatého Petra ve vesnici Novoperunov žil od roku 1957 volžskoněmec- ký manželský pár Pavel a Terezie Dieringovi. Měli spolu 14 dětí. Na začátku manželství byl Pavel dobrým manželem a otcem, ale později ho těžké životní okolnosti přivedly k alkoholu. V podnapilém stavu se stával pro rodinu takřka nesnesitelnou přítěží. Jeho hluboce věřící manželka se nám často svěřovala se svým těžkým utrpením, když jsme v jejich obci slavili mši svatou. Terezie se bohoslužeb pokaždé účastnila, i když jí Pavel působil těžkosti.

Pavel se v roce 2005 dověděl z úst lékaře, že mu už zbývá jen několik týdnů života, ale kněze nechtěl za žádnou cenu vidět. Terezie se strchovala, že zemře bez svátosti a v nemilosti. Těžce zkoušená a pokorná žena se již celá desetiletí modlila za obrácení svého muže a všechny těžkosti v manželství obětovala za jeho smíření s Bohem.

Když jsme 25. července 2005 přišli do jejich vesnice, zeptala jsem se Terezie, zda mohu navštívit jejího nemocného manžela. Ihned souhlasila, ale radila mi, abych s ním nemluvila o Bohu. Nemocný měl skutečně z naší návštěvy radost, ale bylo to především proto, že s námi mohl mluvit německy.

Hovořili jsme o starých časech, o pěkném období u Volhy, ale také o strašné deportaci na Sibíř. „Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší“, řekl najednou k mému překvapení Pavel a ukázal přitom na Bibli s pěknými obrázky, kterou zdědil po své matce. Přišla řeč i na starosti a problémy. Zamyšleně řekl: „I když je člověku zle, nechce zemřít. A přece všichni musíme zemřít. Pokud je člověk zdravý a dokáže pracovat, nemá čas myslet na Boha. Ale

když onemocní, má na to mnoho času.“ Tato slova mi dodala odvahy a rovnou jsem se zeptala: „Stryčku Pavle, nechtěl byste se vyzpovídat?“

Na to zcela pomalu a zamyšleně odpověděl: „Je tu tak mnoho hříchů. I kněz je jen z těla a krve. I kněz je jen hříšník. Proč mu mám vykládat své hříchy? Mohu je vyznat i pod širým nebem.“

Trpělivě jsem se mu snažila vysvětlit, že s kněžským svěcením dostal kněz zvláštní moc, aby nám mohl Božím jménem odpouštět hříchy. Jako zázrakem Pavel nakonec svolil a poručil, abychom zavolali kněze. Předtím jsme ještě provedli krátkou přípravu, protože se nezpovídal už od svého dětství, tedy více než šedesát let.

Mezitím jsme s Terezii seděly před domem na lavičce a modlily se za něho. Přitom mi vyprávěla: „Včera, když měl Pavel zase špatnou náladu, řekla jsem mu: – My dva jsme spolu žili dlouhý čas a možná nějaký čas ještě budeme žít. Jedno však musíš vědět: že ti odpouštím všechno, co jsi mi způsobil, když jsi mě bezdůvodně urážel a nadával mi, a odpouštím ti také všechno, co mi ještě způsobil. Miluji Boha, a proto ti všechno odpouštím, protože jinak Bůh neodpustí ani mně. Potom jsem se sehnula, abych mu navlékla ponožky,

jak seděl na posteli. Tu se najednou radostí usmál, poklepal mě na rameno.“ I když trochu neobratně, dal tím své ženě najevo svou vděčnost za její odpuštění.

Když mi to Terezie vyprávěla, pomyslela jsem si, že určitě to ona svou hrdinskou ochotou odpustit zprostředkovala svému muži milost obrácení. Tato jeho svatá zpověď byla po tolika desetiletích pro všechny velice překvapující a nečekaná. Od svých dětských let nepřistupoval Pavel ke svátostem. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie přijal po šedesáti letech opět Pána Ježíše. Mělo to však být současně jeho poslední svaté přijímání.

Za dva týdny nám 26. srpna 2006 Terezie oznámila, že s Pavlem je velmi zle. Ještě ten den večer jsme se za ním vypravili spolu s P. Alexandrem. S ním a s jeho syny a dcerami, kteří přicestovali z Německa, jsme se modlili různěc Božího milosrdenství.

Když Pavel přijal svátost pomazání nemocných, nakreslil na ruku své ženy velký kříž, protože už nemohl mluvit. Bylo to poslední dojemné gesto smíření a vděčnosti. V časných ranních hodinách 27. srpna odešel k Pánu smířen s Bohem i se svou rodinou.

Z Vítězstvo srdca 49/2006
přeložil -lš-

Pavel a Terezie Dieringovi

VNizze Monferato se v úctě uchovává pokoj, kde matka Mazzarellová pobývala v letech 1878 až 1881, kdy zemřela. Je zde zachován psací stůl, kde svatá matka napsala 44 dopisů určených především misionářkám.

Když umírala, byl již institut velmi konsolidován nejen rozvojem jednotlivých ústavů, ale také vkladem charismatu, který sdílela s Donem Boskem: je to výchova mladé generace.

Matka Mazzarellová si zvolila mládež za adresáty svého apoštolátu ještě dříve, než poznala Dona Boska. Těžce postižena tyfem, byla nucena zanechat polní práce a začala se učit krejčovskému řemeslu vedena snem, který již dlouho podněcoval její srdce: věnovat se v Mornese děvčatům, vzdálit je od nebezpečí a naučit je poznávat Pána, jak o ní říkala přítelkyně Petronilla.

Bylo zde její vidění: Viděla veliký dům plný dívek, které si hrály, a slyšela hlas: *Svěřuji je tobě.*

Don Bosko ji našel již připravenou přijmout jeho výchovný „preventivní systém“, a to na jedné straně s pokornou věrností a na druhé straně s podnikavou tvořivostí, vyplývající ze specifických ženských osobností.

Výchova v duchu „vzít si na starost“

To je první charakteristika, která je příznačná pro Marii Mazzarellovou jakožto vychovatelku: vychovává tím, že se stává matkou.

U základu výchovy je **prvenství osobnosti** jako sjednocujícího faktoru všech jejích dimenzí (fyzické, intelektuální, citové, sociální, etické a náboženské...), který je také centrem rozmanitosti a pestrosti výchovných zásahů. Marie Mazzarellová jako matka neprovádí teoretickou analýzu těchto dimenzí, ale s láskou je zapojuje všechny do řádné osnovy života, tj. do rozmanitosti situací, věku, temperamentu a individuálního osobního vývoje. Pozornost, kterou je

třeba věnovat osobnosti jako celku, dobře vystihují ujištění, která opakuje rodičům a příbuzným dívek v ústavu, že se jim zde dostane *veškeré možné péče.*

Vychovávat s láskou

Sestry Panny Marie Pomocnice oslavují letos 125. výročí smrti sv. matky Marie Mazzarellové, která spolu s Donem Boskem založila jejich institut.

Takový přístup vyžaduje, abychom si byli vědomi hodnoty a důstojnosti osobnosti, která pro matku Mazzarellovou vyplývá z křesťanské antropologie. Vztah k Bohu, který stvořil člověka ke svému „obrazu“, vtiskuje životu pozitivní smysl, protože tento život chápe jako souvislou cestu od jeho vzniku k jeho cíli.

Rozlišování jako výchovná činnost

Věnovat pozornost osobnosti znamená pro matku Mazzarellovou mít před sebou každou jednotlivou dívku nebo sestru, její osobní rysy, její kladné možnosti i její nedostatky. Rozvíjet všechno pozitivní a opravovat to, co

je negativní, a to jak u sebe, tak u druhých, je pro ni velkým úkolem, který dovede až k výchovatelckému umění dokonalé zralosti. Takové umění předpokládá

psychologickou intuici, vhodné podněcující prostředky, trpělivost při očekávání. Zkušenost ze zemědělství ji poučila, že násilím se nedosáhne cíle, nýbrž nanejvýš škody.

Jedné mladé sestře řekla: *Zdá se mi, že když se jí ujmete, dopadne dobře. Tak jako jiné, každá má své slabosti, které je třeba s láskou opravovat, ale nikdy se nesnažte odstranit je všechny najednou. Je třeba zkoumat přirozené sklony a těch využít. Je třeba probouzet důvěru.*

Umět rozlišovat kvality jednotlivých osob znamená spojit se se záměrem, jaký má s nimi Bůh. Z toho vyplývá výchova k etickým a náboženským hodnotám, založená na Kristu a evangeliu.

Evangelizace není nějaký přivěšek k dimenzím osobnosti. Ona je prostupuje a utváří a dovádí je k lidské zralosti, která je zaručena zralostí křesťanskou.

Přívětivost jako láska vyjádřená i uznaná

Láska je jistě hlavním motorem, který pohání výchovnou obětavost matky Mazzarellové ve shodě s nerozlučnou dvojicí přikázání evangelia o lásce k Bohu a k bližnímu. Odtud pramení jako z bezpečného základu veškeré teplo a šíře mateřské lásky, vyjádřené jako **přívětivost, laskavost.**

Don Bosko vysvětlil význam přívětivosti také slovy: *... aby chlapci byli nejen milováni, ale aby věděli, že jsou milováni. Žádá tedy, aby lásku, kterou projevuje ten, kdo miluje, milovaný skutečně poznával. Ne vždy se to ve výchovné praxi opravdu ověřuje. Výchova je záležitost srdce,* říkával Don Bosko.

Můžeme říct, že salesiánská laskavost má v sobě charakteristické rysy ženské jemnosti. Matka Mazzarellová, velmi vnímavá k rozdílům v temperamentu, k rozdílnému stupni vývoje a angažovanosti všech, sester, novic, dívek, uměla velmi dobře poradit jasné cíle, kterých je možno dosáhnout projevem citové přízně, která pomáhá, chápe, uspokojuje potřeby, když se stará o omrzliny na nohách jednoho děvčete nebo udělá výlet do vinohradu s jednou mladou sestrou. Vliv matky Mazzarellové na ostatní vychovatelky vytváří prostředí prosycené spiritualitou a vlídným přijetím, ve kterém se všichni „cítí dobře“ jako v rodině. Sestra Enrichetta Sorbone, když popisovala klima, které v Mornese prožila jako dívka a sestra, napsala nakonec: „Jak krásný to byl život!“

Pedagogika práce a radosti

Matka Mazzarellová se vyznačuje smyslem pro konkrétnost, s jakým se dívala na budoucnost mladých žen, které jí

Matka Marie Mazzarellová

byly svěřeny, a proto v nich probouzí **lásku k práci**, což se projevuje ve studijních povinnostech, v domácím i osobním řádu, v nabývání dovedností, které zaručují nezávislý a důstojný život. Tvrdá práce v zemědělství a námaha, s jakou zvládla krejčovské dovednosti, ji naučily hodnotit příležitosti k rozvíjení svěřeného nadání ke službě druhým. Nezáleží jí na druhu práce ani na jejím množství, ale na tom, aby každá dělala co nejlépe to, co zmuže. Říká: *Bůh nepožaduje účet, zda jsme udělali víc práce než druhý, ale zda jsme uplatnili všechny talenty, které nám svěřil. Zde se ověřuje hodnota osobnosti a jejího rozvoje. Sestrám v Montevideu napsala: Říkáte mi, že máte mnoho práce, a já jsem spokojena, protože práce je otcem ctností. Při práci najdete všechny vrtochy, a tak jsme stále veselí.*

Práce, která odpovídá schopnostem a má altruistický ráz, je jistě spojena s radostí, základním prvkem, protože pak osobnost lépe vyjadřuje sama sebe a spolupracuje na budování výchovného prostředí. Můžeme poznat jasné pouto také mezi laskavostí a radostí. V dopisech matky Mazzarellové sestrám v misiích se objevují hlavně dva dotazy: *Máte se rády? Jste veselé?* Označuje hodnotu radosti těmito výrazy: *Veselost je znamením srdce, které velice miluje Pána.*

Veselost se žije **svátky**, které se slaví při různých příležitostech během roku liturgický-

Matka Marie Mazzarellová s chovankami

mi obřady, divadlem, hudbou, zpěvy, ale také každý den rekreací, při které jsou obvyklé žerty a překvapení.

A dnes?

Dnes jsme v období prohlubování, výzkumů a pedagogických pojednání na univerzitní úrovni. Zpracovávají se *Orientační linie výchovného poslání FMA*. Vytvářejí se webové stránky. V Institutu FMA je všechn potřebný kvas, abychom se vyrovnali s výchovnými problémy dnešní doby a jejími výzvami komplexním způsobem.

Srdcem všeho je stále naléhavější nezbytnost vrátit se k původnímu charismatu v Morne-se a v Becchi, kde dva rolníci – Jan Bosko a Maria Mazzarellová se stali experty umění, jak zavlažovat, osívat a kultivovat ... půdu lidských duší.

Z *Maria Ausiliatrice* 4/2006 přeložil -lš-

PŘÍLIV NOVICŮ

Do kláštera cisterciáků v rakouském Heiligenkreuzu vstoupilo letos sedm noviců. O slavnosti Nanebevzetí Panny Marie přijali slavnostně řeholní hábity. 13 září ukončí noviciát 4 „starší“ novici a složí řeholní sliby. V klášteře je v současné době 72 mnichů a noviců. Jak řekl P. Karel Walner, tak velký počet mnichů nebyl v klášteře již 200 let.

Rakouský klášter založil své nové sídlo v Německu v Bochumi. V klášteře jsou také mladí muži ze Srí Lanky, kteří pak na Ceylonu založí cisterciácký klášter.

Cisterciáci pilně pěstují dnes v Církvi tak zanedbávaný a přehlížený gregoriánský chorál a zabývají se vzácnými texty církevních Otců.

Narozeniny naší Matky

V antickém světě se den narozenin mocných, císaře nebo krále, slavil vždy s největší pompou. Je tomu tak i za dnešních dnů, ale v našem světě slavení narozenin zevšeobecnělo. Narozeniny se musí náležitě oslavit. Dokonce už malé děti pořádají na oslavu svých narozenin „party“.

Církev však narozeniny neoslavuje. Důvod je prostý: slavit narozeniny je omyl, protože nad člověkem visí ještě mnoho dvojznačností. Při narození ještě nevíme, zda půjde o život, který bude stát za to, aby byl oslavován. Nevíme, zda se svět bude radovat, že se tento člověk narodil, a zda si zasluží, aby byl oslavován. Církev oslavuje nikoliv první, ale poslední den života toho člověka, který ho naplnil svatostí a dobrými skutky.

Z tohoto pravidla učinila Církev tři výjimky. První výjimka podmiňuje ty další dvě. Je to narození našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. S jeho narozením není spojena žádná dvojznačnost, nýbrž jen díky a chvála. Dále je to narození jeho nejsvětější Matky a narození jeho předchůdce Jana Křtitele, které posvětila svou přítomností Matka Boží a Boží Syn v lůně matky.

K Ježíši Kristu, Synu živého Boha, patří neoddělitelně narození jeho Matky, nejsvětější Panny Marie. Bez Marie by nebylo narození Boha-člověka. Maria je největší věřící, ze které se narodilo Světlo světa. Na rozdíl od velkých a mocných tohoto světa to byla právě ona, kdo od základu změnil svět. Od ní přišla rozhodující záchrana a Spasitel světa.

Preface mešního formuláře popisuje Pannu Marii, vyvolanou dceru Boha Otce, jako jedinečný dar: skrze tvé rozhodnutí se nejsvětější Panna Maria stala vyvrcholením dějin Izraele a počátkem Církve. Tak mají národy poznat, že z Izraele se rodí spása, z vyvoleného kmene vzhází tvoje nová rodina. Jako

člověk je Maria dcerou Adama: je však osvobozena od každé viny a obrací tak Evin hřích k dobremu. Jako věřící je dcerou Abraháma: počala svého Syna ve víře. Jako keř vzešla z kmene Jesse, jako květ z ní vzešel náš Pán Ježíš Kristus.

Když někdo slaví narozeniny, blahopřejeme mu a přinášíme mu na znamení našeho spojení s ním a naší vděčnosti také dar. Jaký dar přinést Matce Boží k narozeninám, nám napovídá konstituce *Lumen gentium*:

Všichni věřící v Krista nechť ustavičně přednášejí Matce Boží své prosby, aby ona, která svými modlitbami pomáhala prvotní církvi, také nyní, když je vyvýšena v nebi nad všechny svaté i anděly, ve společenství všech svatých se přimlouvala u svého Syna, dokud se všechny národy nespojí šťastně v míru a svornosti v jediný Boží lid ke slávě nejsvětější a nerozdílné Trojice (69).

To by byl nádherný dar k narozeninám Matky Boží, to by bylo díkůvzdání za všechno, co dosud Církvi a světu od počátku prokázala.

Kdo miluje Pannu Marii, oslaví její narození, protože jako věřící člověk ví, co v Marii obdržel a jak neocenitelné je, že může mít Marii jako Matku po svém boku.

Z -SKS- 35/2005 přeložil -lš-

Maria, Panna a Matka

Maria, pravzor Církve

*Církev nazývá Pannu Marii „Pravzor Církve“, protože v ní je přítomno celé tajemství Církve. Údy Církve jsou povolány bud-
to k snoubenectví, nebo k mateřství. V obou těchto povoláních je vyjádřeno tajemství Církve, jak je tomu v Marii.*

Ti, kteří žijí v křesťanském manželství, ztělesňují svou plodností mateřství Církve. Ti, kteří zůstávají kvůli Kristu svobodní, žijí již nyní snoubenectví Církve, na kterém budeme mít jednou v nebi všichni účast, protože v nebi se nebudou lidé ženit ani vdávat, nýbrž budou jako andělé v nebi (Mk 12,25).

Z duchovního hlediska žijí však křesťané obě tato povolání. Tím, že se zcela odevzdávají Kristu, žijí všichni v duchovní rovině povolání ke snoubenectví. Tak například křesťanské manželství mohou manželé prožívat jen jako snoubenectví s Kristem. Na druhé straně i ti, kteří žijí bez manželství, stávají se matkou mnoha dětí, jak říká Písmo: *Raduj se, neplodná, která jsi nero-
dila... Ta, která byla osamělá, bude nyní žít jako matka mnoha synů* (Iz 54,1). Tak i ti, kteří jsou svobodní, mohou být díky milosti matkou mnoha dětí!

Maria, Matka Boží

Maria je Matkou Ježíšovou a tím je také Matkou Boží, jak říkají již první koncily. Tato definice je pro mnohé kámen úrazu. Titul „Matka Boží“ a „Bohorodička“ je však plně oprávněný, protože Ježíš je Slovo, věčný Syn Otce. A tuto Osobu Maria porodila v těle, je tedy Matkou této Osoby a tím Bohorodička. Pro Marii platí zvláštním způsobem to, co říká sv. Pavel v listu Římanům: *Ty však, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy* (Řím 30).

Maria jako předvykoupená

Ještě dříve, než Maria počala ve svém lůně Tělo Slova, byla,

jak řekl anděl, „milostiplná“. Zde však platí: *Z milosti zdarma docházejí ospravedlnění, protože je vykoupil Ježíš Kristus* (Řím 3,24).

Protože byla Maria ospravedlněna ještě předtím, než se Ježíš stal člověkem, nazýváme Marii „předvykoupená“, tzn. Kristem předem vykoupěná. Tuto milost předvykoupení obdržela Maria vzhledem k pozdějšímu vykupitelskému činu Ježíše Krista.

Nacházíme zde krásnou paralelu ve Starém zákoně, který je vždy předobrazem Nového zákona. V knize Geneze čteme, že Eva, i když se muž rodí z ženy, byla vytvořena z Adamova žebra. Tento obraz nachází své naplnění vzhledem k Marii, protože jako předvykoupená vzešla Maria z Krista a v něm má své trvání. Maria vychází z otevřeného Kristova boku, symbolu jeho sebeoběti, jeho utrpení a jeho vykoupění. Podle lidské přirozenosti se však Kristus narodil v čase z Marie Panny.

Maria je proto nazvána „milostiplná“ ještě dříve, než přijala Krista ve svém těle. To vyjadřuje anděl ve svém pozdravu (Lk 1,28): *Bůh daruje Marii milost předvykoupení* nikoliv vzhledem k ní samé, nýbrž vzhledem k jejímu Synu Ježíši Kristu a také vzhledem k naší spáse. To, co Maria přijala, přijala jako správkyně pro ty, pro které nám byla dána. V tomto smyslu píše sv. Petr: *Služte jeden druhému jako dobří správce mnohotvárné Boží milosti* (1 Petr 4,10).

Maria počatá bez poskvrny hříchu

Maria je neposkvrněné početí, protože zvláštním darem milosti všemohoucího Boha zůstala uchráněna jakékoliv poskvrny dědičného hříchu. Titul „Ne-

poskvrněné početí“ znamená, že byla v lůně své matky počata bez dědičného hříchu. Obdržela tuto Boží milost vzhledem k Ježíši Kristu. Maria jakožto chrám, který přijme tělo Ježíše Krista, měla být od počátku zcela čistá a svatá. Maria byla od počátku Boží chrám a Duch Svatý přebýval v ní (srov. 1 Kor 3,16). Byla tedy nejsvětějším chrámem *Ducha Svatého* (1 Kor 6,19).

Maria prostá všeho hříchu

Jako Matka Boží a nevěsta Ducha Svatého zůstala Maria po celý život prostá od všeho hříchu. Tento titul tedy na rozdíl od titulu „Neposkvrněného početí“ znamená, že po celý život plně spolupracovala s Boží milostí, takže se nedopustila ani nejmenšího osobního hříchu. Jedná se tedy o dva různé pojmy se dvěma různými obsahy.

Maria – svobodný člověk

I když byla Maria „prostá všeho hříchu“, šla cestou životní pouti stejně jako my všichni. Někdy můžeme nabýt dojmu, že se katolíci vystavují nebezpečí dívat se na Marii jako na nebeskou bytost, která je člověkem jen jakoby napůl, a tak trochu ji zbožšťovat. Říci, že Maria ani nemohla žít jinak, ona musela být neposkvrněná, je však velký omyl. Maria byla ve všech svých rozhodnutích dokonale svobod-

ná. Právě ona musela být dokonale svobodná, protože svoboda patří k Boží podstatě a Maria je bytost Bohu nejpodobnější. Maria byla tak dokonale svobodná, že mohla říct andělovi také „ne.“ Mohla také říct: „Já už mám jiné závazky, snad se k této nabídce můžeme vrátit později.“ Maria měla všechny důvody k takové odpovědi. Tím, že se měla stát těhotnou bez viditelného otce, vystavovala se nebezpečí, že bude podle Mojžíšova zákona ukamenována. Ona se však zcela svobodně rozhodla přijmout Boží nabídku.

Maria – panenská nevěsta

Maria je svým povoláním pravzor Církve, proto také zůstává pannou, tak jako je Církev ve svém konečném stavu nevěstou Kristovou. Proto není lhostejné, zda Maria měla ještě další děti, jak tvrdí někteří moderní teologové. Mariino panenství hraje důležitou roli. Tito teologové však utonuli v povrchnosti a odmítají všechno, co je zázračné, tajemné a veliké. Proto vymýšlejí námítky proti Mariinu panenství.

Maria však je svatá dcera Otce, čistá a věrná nevěsta Ducha Svatého a panenská Matka Božího Syna. 8. září oslavujeme po 25. prosinci ty největší a nejslavnější narozeniny v dějinách lidstva.

*Z Maria im Heilsplan Gottes
přeložil -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

způsobem a nejrůznějšími prostředníky říkal Bůh, a proto ani nemohl mluvit správně. Jak jinak bychom si mohli vysvětlit skutečnost, že když se někdy pokoušíme rozmlouvat s docela rozumnými, ale jinak smýšlejícími lidmi, oni mohou odmítnout jako nepochopitelné to, co nám se zdá naprosto samozřejmé a nad slunce jasnější. Naše usilovné přesvědčování ani pádné argumenty nejsou nic platné, dokud duchovně hluchý člověk vůbec neslyší skutečný obsah a smysl našich slov. To také značně limituje možnosti propagovaného, ale i přeceňovaného dialogu. Samo naše přesvědčování ani dokazování nic nezmůže tam, kde je nutné nejdříve vnitřní duchovní uzdravení.

Celá situace se může změnit teprve poté, až se Pán hluchého dotkne svou milostí a vysloví své: „Otevři se!“ Tu náhle dojde k úplnému zvratu. Duchovní sluch omilostněného se otevírá a on najednou objevuje novou zásobu pojmů a slov, jejichž skutečný smysl a skladbu buďto nikdy nepoznal, nebo velmi dávno zcela zapomněl. Naši první starosti musí tedy být představit takového „hluchého“ božskému Divotvůrci s vroucími prosbami, aby mu prokázal svou milost a uskutečnil na něm svůj zázrak.

Neměli bychom však přitom spoléhat jen na své prosby.

Předmět vůbec prvního divu Božího Syna v Káně, o kterém nám podává zprávu Janovo evangelium, může někomu připadat takřka jako banální záležitost. Ale to, co je pro nás na něm to nejpodstatnější, není zažehnaná veřejná blamáž, jaká hrozila novomanželům, nýbrž způsob, jakým k tomu došlo. Rozhodujícím podnětem Ježíšova zázraku nebyly prosby postižených, ale včasný zásah citlivého mateřského srdce, které jako první rozpoznalo kritickou situaci a ihned připravovalo nezbytné podmínky pro rychlou nápravu.

To je ona pomoc, kterou tak potřebujeme.

Taková účinná Mariina asistence při prvním zázraku se nám může jevit jako poslední a ojedinělá, ale ve skutečnosti tomu sotva tak bylo. I když to nemáme nijak doloženo, nemusíme o tom nijak pochybovat, že se Matka Boží angažovala i v jiných, a to mnohem závažnějších případech, než jakým je nedostatečná zásoba vína na svatbě. Je nanejvýš pravděpodobné, že svou roli sehrála i při zázračném omilostnění zločince Dismase na Kalvárii. K tomuto přesvědčení nás opravňuje také staletá křesťanská zkušenost z nesčetných míst světa, kde Prostřednice všech milostí podobně jako v Káně sama a první z vlastní iniciativy zasáhla ve prospěch potřebných. Tato místa se pak stala vyhledávaným a nevycerpátným pramenem milostí, mezi kterými nejvýznamnější místo zaujímají především ona duchovní „Efata!“ neboli obrácení. Nejkratší cesta ke každému zázraku vede skrze Marii.

Maria řekla služebníkům v Káně: „Všechno, co vám řekne, učinite!“ To, že pak uposlechli Ježíše a mohlo dojít k zázraku, bylo přímým důsledkem toho, že nejdříve uposlechli Marii. Pro nás nesmírně důležitou zkušenost a zásadu vyplývající z průběhu prvního zázraku můžeme tedy formulovat malou obměnou jejich vlastních slov: „Všechno, co vám Maria řekne, učinite!“ Každá její iniciativa je totiž dána posláním, které obdržela od Otce již na počátku dějin spásy: drtit hlavu nepříteli. Uzdravení těla, a o to více uzdravení duše znamená vždy totéž jako vytržení člověka z moci Zlého. Je to tedy něco, na čem náš nepřítel nemá nejmenší zájem, a snaží se proto mocnou Ženu, jak jen může, zatlačit a vyřadit. Šíří proto zvláštní druh hluchoty ke všem tak podstatným Mariiným slovům.

Podařilo se mu to ve velkém, když pod záminkou reformace

vytrhl z lůna Církve velkou část křesťanů a ty pak cestou skeptického a osvícenského rozumářství učinil hluchými k zázrakům i k mariánské úctě. Tato protestantská hluchota je silně infekční, protože v posledních desetiletích nakazila i celé zástupy katolických křesťanů. Důvody, které si satan k tomu účelu vymyslel, se zdají být dokonce rozumné: Přesvědčuje nás, že úcta k Marii by byla na úkor povinné úcty k Bohu.

Není tomu však ve skutečnosti právě naopak? Dějiny spásy mají tyto klíčové body: Příslib Spasitele, vtělení Spasitele, narození Spasitele, jeho smrt a zmrtvýchvstání, jeho sešlání Ducha Svatého při zrození Církve. Všechny tyto klíčové body se odehrávají s Marií a také skrze Marii. Maria byla vyvolena, aby vstoupila do reálných, zcela jedinečných, nejintimnějších a na nekonečno umocněných příbuzenských vztahů se všemi Osobami nejsvětější Trojice. Obdobné vztahy v jejich lidské podobě pokládáme za nejkrásnější a nejcenější. Jsou to tedy vztahy, které jsou pro nás současně nejvyšším vzorem, ideálem a normou. Může Bůh chtít, abychom chodili nevšimavě kolem nejkrásnější dcery Otce, nejsvětější Matky Syna a nejčistší snoubenky Ducha Svatého s odůvodněním, aby tím neutrpkla naše úcta ke Stvořiteli? To by bylo stejně absurdní, jako bychom ignorovali umělcovo dílo, abychom se ho nedotkli a nechovali se k němu neuctivě. Nejvyšší a nejdokonalejší úctou a láskou, jakou sám Ježíš ctí a miluje svou Matku, svrchovaným způsobem ctí a oslavuje svého nebeského Otce.

Ale v tomto případě se jedná o mnohem víc než o povinnou úctu a obdiv. Dějiny spásy nejsou nějaký příběh, který se kdysi odehrál a tím skončil. Dějiny spásy jsou setrvalý stav, který se uskutečňuje v jednom každém z nás. V každém z nás se Bůh vtěluje, rodí, žije, umírá a vstává z mrtvých a ve všech těchto

klíčových bodech sehrává Maria ustavičně svou Bohem určenou úlohu prostřednice všech milostí. Maria je Matkou života, který nás naplňuje. Odsouvat ji takřka do jakési role chůvy nebo kojné, kterou si na čas Bůh posloužil a která pak už nehraje žádnou roli, není projev úcty k Bohu, ale jeho nehorázná urážka.

Na takovou nehoráznost by člověk sám od sebe nikdy nepřišel, stejně jako by sám od sebe nedostal onen nešťastný nápad, aby jedl ovoce ze zakázaného stromu. Je to zcela evidentně dílo odvěkého Lháře, který potřebuje vyvolat tento zmatek a ranit nás nejnebezpečnější slepotou a hluchotou: hluchotou k jedinému způsobu, jak získat uzdravení z hluchoty. Jak nešťastně tedy vstupuje do tohoto našeho vztahu k Bohu a k Marii povýšenost skeptického rozumu, který si troufá rozhodovat o tom, co je u Boha možné a co ne, co má pokládat za „rozumné“ a co za směšné. Je to onen stav opovržlivosti a domýšlivosti, který Pán označil za zcela evidentní překážku vstupu do Božího království. Jestliže Ježíš od nás žádá, abychom byli maličci, nečiní tak proto, aby z nás byli sirotci, ale proto, že pro nás připravil stejnou mateřskou náruč, jakou si sám vyvolil, když přijal postavení bezmocného, důvěřivého dítěte.

Tříkrát denně si v Anděl Páně připomínáme, že Bůh chová k Marii bezmeznou důvěru, a to ještě dříve, než ona svým „Staň se“ vyslovila svou bezmeznou důvěru svému Bohu, u něhož není nic nemožného. Boží Syn souhlasil, aby ho Otec svěřil do mateřské péče nejdokonalejší lidské matky, protože nachází v její Duchem Svatým připravené náruči bezpečné místo při svém narození i po své smrti. Maria, naše Matka, má pro nás tutéž náruč Bohem posvěcenou. Ke komu půjdeme? Ona nejlépe zná a řekne svému Synu, co všechno nemáme!

-/š-

Mexičtí biskupové kritizují nové školní učebnice biologie, protože jejich obsah pokládají za pornografický. K tomuto protestu se připojili i guvernéri a oznamují, že tyto učebnice nesmí být povoleny. Kardinál Juan Sandro Iníogues řekl: „Je jasné, že sexuální výchova je potřebná, ale pornografický materiál je něco jiného.“ Homosexualita a masturbace se zde dětem předkládají jako něco zcela normálního a v tomto duchu jsou taky zařazeny ilustrace. Sexuální výchova musí být celostní a přiměřená jednotlivým věkovým skupinám.

KOSTEL NENAROZENÉHO ŽIVOTA

V sibiřském městě Jurga bude vybudován pravoslavný kostel, ve kterém se budou pravidelně konat bohoslužby se vzpomínkou na děti, které byly usmrceny záměrným potratem. Inspirací byla vražda betlémských nevinátek. Pravoslavný kněz P. Konstantin řekl, že i dnes se vraždí nevinné děti, jednak z nevědomosti, jednak pro tvrdost srdce. Už i moskevská vláda je znepokojena stárnutím obyvatelstva a chce omezit počty potratů.

MISIE NA KUBĚ

125 misionářů v diecézi Santa Clara v centrální Kubě chodilo týden dům od domu a vyprávěli lidem o Boží lásce. Ve skupině bylo 106 laiků, deset řeholníků a devět seminaristů. Při návštěvách se také starali o nemocné a modlili se za ně. Z 11,2 mil. obyvatel Kuby je 47 % křesťanů, převážně katolíků. Církevní aktivity jsou přísně kontrolovány státem. Neexistuje žádná státní podpora pro církev. Všechna média propagují oficiální státní ateistickou komunistickou ideologii.

VIZIONÁŘ APOKALYPSY ... - pokračování ze str. 2

jehož světlem je sám Bůh, jehož lampou je Beránek.

Poselství radostné naděje

Z tohoto důvodu Janova Apokalypsa, i když je prostoupena poukazy na utrpení, soužení a nárek – temnou tvář dějin, je na druhé straně protkána častými zpěvy chvály, které představují jakoby světlou tvář dějin. Tak např. tam čteme o nesmírném zástupu, který zpívá jako by až křičel: *Aleluja! Pán, náš Bůh vševládny se ujal království. Radujme se, jásejme a vzdějme mu čest, neboť nadešla Beránkova svatba, jeho nevěsta se připravila* (Zj 19,6–7). Stojíme zde před typickým křesťanským paradoxem, podle kterého utrpení se nikdy nechápe jako poslední slovo, nýbrž vnímáme ho jako přechodný bod ke štěstí, ba co víc, ono je již tajemně potřísněno radostí, která prýští z naděje. Právě proto Jan, vizionář z Patmu, může uzavřít svou knihu posledním vzdechem, který se chvěje očekáváním. Vyzývá Pána ke konečnému příchodu:

Přijď, Pane Ježíši! (Zj 22,20). Je to ústřední prosba rodícího se křesťanství, přeložená také svatým Pavlem do aramejské podoby: *Marana tha*. A tato prosba *Pane náš, přijď!* (1 Kor 16,22) má různé dimenze. Přirozeně je to především očekávání konečného Pánova vítězství, nového Jeruzaléma, očekávání Pána, který přichází a proměňuje svět. Ale současně je to prosba eucharistická: „Ježíši, přijď, nyní!“ A Ježíš přichází, předjímá svůj definitivní příchod. Tak s radostí říkáme současně: „Přijď nyní a přijď definitivním způsobem.“ Tato modlitba má také třetí význam: „Již jsi přišel, Pane! Jsme si jisti tvou přítomností mezi námi. Je to naše radostná zkušenost. Ale přijď způsobem definitivním!“ A tak se svatým Pavlem, vizionářem z Patmu, s rodícím se křesťanstvím prosíme také my: „Přijď, Ježíši! Přijď a přetvoř svět! Přijď již dnes, ať zvítězí mír!“

Bollettino Vaticano
23. srpna 2006
Mezititulky redakce Světa

Výzvy fatimského poselství (71)

To, že řešením je pouze pokání a změna života, potvrzuje případ cizoložné ženy, kterou se Ježíšovi podařilo zachránit od smrti ukamenováním, jak nám to popisuje sv. Jan. Vypráví, že když byl Ježíš v chrámě a učil, přišli k němu učitelé Zákona a farizeové a přivedli s sebou ženu přistiženou při cizoložství; postavili ji před Pána a ptali se ho, zda si myslí, že ji mají ukamenovat, jak to nařizoval Mojžíšův zákon. Ježíš jim nejprve neodpovídal; když však nepřestávali na něho naléhat, řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první!“ (...) Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, (...) až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš (...) jí řekl: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“ (Jan 8,7–11).

Vidíme zde, na Ježíši Kristu, co je Boží milosrdenství vůči kajícímu hříšníkovvi. Jistě viděl v srdci té ženy litost a odpustil jí s příslibem, že ji neodsoudí, pokud znovu neupadne do hříchu: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“ Je možné, že někteří vykladači tohoto evangelijního úryvku řeknou, že Ježíšova slova se týkala odsouzení na smrt předepsaného Mojžíšovým zákonem pro takové případy. Může tomu tak být, ale já si myslím, že příkaz, který Pán dal ženě, aby už nehřešila, je podmínkou, aby nebyla odsouzena k věčné smrti. Neboť každý spáchaný hřích nás vystavuje nebezpečí věčného zatracení, protože nevíme, zda nám Bůh dá čas a milost k tomu, abychom litovali a činili pokání. „Jdi v pokoji a už nehřeš!“ to je cesta vyznačená Bohem pro všechny, kteří když zhřešili, chtějí litovat a změnit život, aby se spasili.

V souvislosti s tím, co probíráme, si všimněte těchto slov sv. Pavla: „*Těm, kteří žijí v manželství, nařizují ne já – ale Pán: Žena ať od svého muže neodchází. Odejde-li však přece, musí zů-*

stat neprovdaná, anebo se opět se svým mužem smířit. Právě tak se muž nesmí se svou ženou rozvést“ (1 Kor 7,10–11). Máme zde znovu pevně stanovenou nerozlučitelnost manželství; nikomu není dovoleno rozdělovat, co Bůh spojil. A jestliže je pro tvrdost lidského srdce oddělení nevyhnutelné, tehdy je nutné, aby oba zachovávali čistotu, tj. drželi pevně ve svých rukou uzdu svých vášní, nezřízených náklonností a přirozených neřestí, protože Bůh nás nestvořil k tomu, abychom uspokojovali své tělesné vášně, ale abychom spasili duši a spolu s ní v den vzkříšení také své tělo.

Proto se musí vyloučit pád do otroctví hříchu, neboť jak říká Pán, „*každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu*“ (Jan 8,34). Ten nás uvrhne do pekla. Sv. apoštol Pavel nás varuje před tímto nebezpečím, když říká: „*Pokud jde o smilství a nečistotu vůbec nebo chamtivost, ani jejich jména ať se u vás nevyslovují* (...). *Toho si totiž buďte dobře vědomi, že žádný smilník ani nečistý ani chamtivý – to je modloslužebník – nemá podíl v království Kristově a Božím. Nedejte se od nikoho svést prázdnými řečmi, protože pro ty věci přichází Boží hněv na neposlušné lidi. Proto s nimi nic nemějte*“ (Ef 5,3,5–7).

Apoštol nám doporučuje, abychom nic neměli s nečistými, aby nás nesvedli na cestu nečistoty. Neboť je pravdivé přísloví našeho lidu: *Jdi s dobrými a budeš jako oni; jdi se zlými a budeš horší než oni*. Proto se musíme vyhýbat zlým společnostem, aby nás nesvedly na nízké cesty; neustávejme však milovat tyto naše bratry a sestry, jedneje s nimi s taktem, snažme se jim pomoci svými modlitbami a přitahujeme je svými slovy a dobrým příkladem, aby vykročili po lepší cestě: cestě čistoty, pravdy, spravedlnosti a lásky. Musíme tak činit, abychom napodobili Ježíše Krista, který odmítal hřích, ale miloval hříšníky a dal svůj život za je-

Římskokatolická duchovní správa v Řimově Vás srdečně zve na **podzimní pouť v Řimově**, která se koná v **neděli 17. září 2006** ke svátku Povýšení svatého Kříže.

Program pouti: Mše svatá v předvečer pouti v sobotu 16. září v 18 hodin. Mše svatá v neděli 17. září v 7.15 a 9 hodin, slavná mše svatá (celebruje P. Bohumil Kolář) v 11 hodin. Během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi. Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

Praha, břevnovský klášter – 23. 9. od 9 hod. setkání zájemkyň o benediktínskou spiritualitu, na jejich věku ani životním stavu nezáleží. Oběd zajištěn – prosíme o nahlášení účasti. Více na www.benediktinky.cz, tel. 220 406 111.

Duchovní správa poutního kostela **sv. Jakuba Většího a sv. Anny ve Staré Vodě** oznamuje, že poutní mše svatá ze svátku Narození Panny Marie se bude konat v neděli 10. září 2006 v 15 hodin.

16. – 17. 9. „malá“ pouť u Panny Marie Bolestné ve Sloupě v Moravském krasu. ● 16. 9. v 17.30 hod. sedmibolestný růženc, v 18.00 hod mše sv. ● 17. 9. mše sv. v 7.30, 9.00 a 10.30 hod. (celebruje novojiřský opat P. Marian Rudolf Kosík, O.Praem.) Ve 14.00 hod svátostné požehnání.

jich spásu: „*Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen*“ (Jan 3,17).

30. NEPOKRADEŠ

„*Nepokradeš*“ (Ex 20,15).

Bůh nám zakazuje krádež, protože je to čin proti spravedlnosti: je nespravedlivé přivlastnit si věc, která nám nepatří. Je to čin, který se přiči Boží spravedlnosti; proto nám Bůh říká: „*Nebudeš dychtit po domě svého bližního (...), po ničem, co patří tvému bližnímu*“ (Ex 20,17).

„*Nebudeš dychtit po domě svého bližního.*“ Tímto příkazem nám Bůh zakazuje dychtit po tom, co patří bližnímu; pokud po něčem nedychtíme, také to neukradneme, protože to, co přivádí ke krádeži, je touha.

Nemáme-li nutné živobytí, pak pokud můžeme, máme pracovat, abychom si poctivě a důstojně vydělali. Ve skutečnosti ten, kdo je zdravý a má vhodný věk, a nepracuje, nezachovává zákon práce uložený Bohem celému lidstvu: *Hospodin Bůh vzal tedy člověka a usadil ho v zahradě Eden, aby ji obdělával a chránil* (Gn 2,15).

Na začátku, když Bůh uložil člověku tuto povinnost pracovat, byla práce jakýmsi druhem zábavy a rekreace; ale když člověk přestoupil příkaz, který Bůh dal, aby nejedl ovoce za zakázaného stromu, a tak zhřešil, přikázání práce začalo být chápáno jako pokání a trest za spáchaný hřích: *Hospodin Bůh dal člověku příkaz: „Ze všech stromů v zahradě smíš jíst, ale ze stromu poznání dobra a zla jíst nesmíš, neboť v den, kdy bys z něho jedl, musíš zemřít!“ (...)* Žena viděla, že ovoce stromu je dobré k jídlu, vábné na pohled, lákavé pro poznání moudrosti, a proto si z něho utrhl a jedla, a dala též svému muži; byl s ní a jedl. (...) *A člověku (Hospodin Bůh) řekl: „Protože jsi uposlechl hlas své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst: Zlořečena bude země kvůli tobě, s námahou z ní budeš jíst po všechny dny svého života. Trní a bodláčí ti bude plodit a budeš jíst polní rostliny. V potu tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, vždyť z ní jsi byl vzat. Ano, jsi prach a v prach se navrátíš“* (Gn 2,16–17; 3,6.17–19).

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Liturgická čtení

Neděle 10. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 35,4–7a
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10

Odpo.: 2a (*Duše má, chval Hospodina!*
Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Jak 2,1–5

Ev.: Mk 7,31–37

Slovo na den: Mluvil správně.

Pondělí 11. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 5,1–8

Ž 5,5–6.7.12

Odpo.: 9a (*Ved' mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)

Ev.: Lk 6,6–11

Slovo na den: Vstaň a postav se doprostřed!

Úterý 12. 9. – nez. pam. Jména Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 6,1–11

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odpo.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 6,12–19

Slovo na den: Celou noc strávil v modlitbě.

Středa 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoustého

1. čt.: 1 Kor 7,25–31

Ž 45(44),11–12.14–15.16–17

Odpo.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej.*)

Ev.: Lk 6,20–26

Slovo na den: Běda, když vás budou všichni lidé chválit.

Čtvrtek 14. 9. – svátek Povýšení svatého Kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9 nebo Flp 2,6–11

Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38

Odpo.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

Ev.: Jan 3,13–17

Slovo na den: Neposlal svého Syna, aby svět odsoudil.

Pátek 15. 9. – památka P. Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9

Ž 31(30),2–3a.3b–4.5–6.15–16.20

Odpo.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Jan 19,25–27 nebo Lk 2,33–35

Slovo na den: To je tvá matka.

Sobota 16. 9. – památka sv. Ludmily (Na Moravě: nez. pam. sv. Ludmily nebo sobotní pam. P. Marie)

1. čt.: 1 Kor 10,14–22

Ž 116B(115),12–13.17–18

Odpo.: 17a (*Přinesu ti obět' díky, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 6,43–49

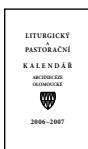
Slovo na den: Ústa mluví to, čím srdce přetéká.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 9.	PO 11. 9.	ÚT 12. 9.	ST 13. 9.	ČT 14. 9.	PÁ 15. 9.	SO 16. 9.
Antifona	1028	1044	1060	1734	1504	1512	1708
Žalm	783	783	786	783	786	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1734	1504	1512	1515
Antifony	1030	1046	1062	1076	1504	1513	1516
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1735	1505	1513	1516
Antifona k Zach. kantiku	714	1049	1065	1735	1505	1513	1517
Prosby	1033	1049	1065	1724	1505	1655	1711
Záv. modlitba	714	1050	1065	1500	1506	1514	1517
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	792	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1506	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1506	1115	1130
Záv. modlitba	714	1054	1069	1084	1506	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1736	1507	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1508	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1508	1661
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1737	1510	1135
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1059	1074	1737	1510	715
Prosby	1028	1043	1059	1074	1731	1510	1664
Záv. modlitba	714	714	1060	1075	1500	1506	716
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

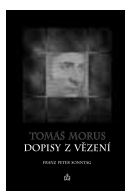
**LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ
ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2006-2007**

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo úžeji prožívat spojení farností s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti. Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., 110x170 mm, 204 stran, 65 Kč

**TOMÁŠ MORUS - DOPISY Z VĚZENÍ
Franz Peter Sonntag**

Tomáš Morus (1477-1535), kancléř anglického krále Jindřicha VIII., odmítl složit přísahu věrnosti dceři královny nelegitimní ženy A. Boleynové, odmítl přísězně se zříci papežské autority nad katolickou církví v Anglii a přijmout za hlavu církve krále, a proto byl uvězněn a popraven. Čtenář Dopisů je uveden do renesanční Anglie a seznámen s Morovým životopisem ve vstupní historické studii. Ve výběru z Morových dopisů členům rodiny a také přátelům a v odpovědích se rozkrývá obraz spravedlivého, statečného muže, otce, manžela i přítele vroucího srdce, obraz du-

še vzdávající se z lásky k Božím zákonům ve svědomí, z lásky ke Kristovu království pozemského bohatství, společenského postavení, až i samotné tělesné existence. Mravní velikost T. Mora vyplývá z důvěrných slov korespondence, prozrazujících promyšlenou obhajobu vůči jemnému naléhání rodiny a tlaku ze strany krále, ze slov vzpomínek, skromných přání i praktických pokynů a odkazů všem, k nimž cítil lásku a odpovědnost. V době, kdy jsme dennodenně svědky dalších a dalších lidských selhání, tento spontánní literární autoportrét Tomáše Mora v čtenáři posiluje obraz ideálu, vykresluje cestu k naplňování života v Bohu. Ne nadarmo jej v roce 2000 Jan Pavel II. prohlásil patronem vládců a politiků.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 176 stran, 139 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ZAKÁZANÝ STROM

Uspořádal P. Alois Kotek

Dle původní frýdecké brožurky „Životem č. 337“ je zde v podobě upravené dle nového kodexu církevního práva předložena úvaha o různých aspektech smíšeného manželství.

EATYM, brož., A5, 20 stran, 6 Kč

PÁN MLUVÍ TÍŠE...

Uspořádal P. Alois Kotek

Malá sbírka úvah P. Šuránka o zasvěceném životě, doplněná o texty z Katechismu katolické církve.

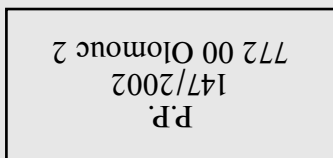
EATYM, brož., A5, 20 stran, 6 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého čj. 5/4/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zasielok povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, čj. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.